

2Kr kapitola 3.

[1] V osmnáctém roce vlády judského krále Jóšafata se stal králem nad Izraelem v Samaří Joram, syn Achabův. Kraloval dvanáct let. [2] Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, i když ne tolik jako jeho otec a matka. Odstranil Baalův posvátný sloup, který udělal jeho otec. [3] Avšak Ipěl na hříchích Jarobeáma, syna Nebatova, jimiž svedl Izraele k hříchu, a neupustil od nich. [4] Méša, král moábský, byl drobopravec. Odváděl izraelskému králi sto tisíc jehňat a sto tisíc beranů s vlnou. [5] Po Achabově smrti odpadl moábský král od krále izraelského. [6] Onoho dne vytáhl král Joram ze Samaří a povolal do zbraně celý Izrael. [7] Pak vzkázal Jóšafatovi, králi judskému: "Moábský král ode mne odpadl. Půjdeš se mnou do války proti Moábu?" On řekl: "Potáhnu. Jsme jedno, já jako ty, můj lid jako tvůj lid, mí koně jako tví koně." [8] A otázal se: "Kterou cestou potáhneme?" On odpověděl: "Směrem k Edómské poušti." [9] Šli tedy, král izraelský a král judský i král edómský. Po sedmi dnech cesty oklikami, jimiž se ubírali, neměl vodu ani tábor ani dobytek v zadním voji. [10] Izraelský král řekl: "Běda! Hospodin povolal nás, tyto tři krále, aby nás vydal do rukou Moábcům!" [11] Ale Jóšafat se zeptal: "Což tu není žádný prorok Hospodinův, abychom se skrze něho dotázali Hospodina?" Jeden ze služebníků izraelského krále odpověděl: "Je zde Elíša, syn Šáfatův, který líval vodu na ruce Elijášovy." [12] Jóšafat řekl: "U něho je Hospodinovo slovo." Tak se k němu vypravili, izraelský král a Jóšafat i král edómský. [13] Elíša řekl izraelskému králi: "Co je mi do tvých věcí? Jdi si k prorokům svého otce a k prorokům své matky!" Izraelský král mu odpověděl: "Nikdy! Hospodin povolal nás, tyto tři krále, aby nás vydal do rukou Moábcům." [14] Elíša nato řekl: "Jakože živ je Hospodin zástupů, v jehož službách stojím, kdybych neměl ohled na Jóšafata, krále judského, tebe bych si ani nevšímal, ani bych se na tebe nepodíval. [15] Ale nyní mi přiveďte hudebníka." Když hudebník hrál, byla nad Elíšou Hospodinova ruka. [16] Řekl: "Toto praví Hospodin: Udělej v tomto úvalu prohlubeň vedle prohlubně. [17] Neboť toto praví Hospodin: Nepocítíte vítr a neuvídíte déšť, a přesto se tento úval naplní vodou a budete pít vy i vaše stáda a váš dobytek. [18] Ale to vše je v Hospodinových očích málo. Vydá vám Moábce do rukou. [19] Vybijete každé opevněné město, všechna nejlepší města, vykáčíte všechno dobré stromoví a zasypete všechny vodní prameny a každý dobrý díl půdy znehodnotíte kamením." [20] I stalo se za jitra, když se přináší obětní dar, hle, směrem od Edómu začaly přicházet vody a země se naplnila vodou. [21] Všichni Moábcí uslyšeli, že králové proti nim vytáhli do boje. Dali svolat všechny, kdo byli schopní opásat se zbrojí, i starší, a zaujali postavení na pomezí. [22] Za časného jitra, když slunce vycházelo nad vodami, spatřili Moábcí naproti vody rudé jako krev. [23] Řekli: "To je krev. Ti králové se pobili, ubili se navzájem. A teď za kořistí, Moábcí!" [24] Když se přihnali k izraelskému táboru, Izraelci vyskočili a bili Moábce. Ti se před nimi dali na útěk a Izraelci se hnali za nimi a pobíjeli je, [25] bořili města, každý díl dobré půdy zaházeli úplně kamením, každý vodní pramen zasypali a každý dobrý strom pokáceli, takže zůstaly jen kamenné zdi kírcharešetské, ale i ty obklíčili prakovníci a udeřili na ně. [26] Když moábský král viděl, že boj je nad jeho síly, vzal s sebou sedm set mužů s tasenými meči, aby se probil ke králi edómskému, ale nedokázali to. [27] Jal však jeho prvorozeného syna, který měl kralovat po něm, a obětoval ho v zápalnou oběť na městských hradbách. I postihlo Izraele veliké rozlícení, takže od něho odtáhli a vrátili se do své země.